

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

**Xe KAMER**

**A R R E S T**

**nr. 223.402 van 7 mei 2013  
in de zaak A. 206.721/X-15.245.**

In zake :       Pascal SURMONT  
                  bijgestaan en vertegenwoordigd door  
                  advocaten Ludo Ockier en Filip Rogge  
                  kantoor houdend te 8500 KORTRIJK  
                  Beneluxpark 3  
                  bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de deputatie van de provincieraad van WEST-VLAANDEREN

---

*I. Voorwerp van het cassatieberoep*

1.               Het cassatieberoep, ingesteld op 19 oktober 2012, strekt tot de cassatie van het arrest nr. A/2012/0364 van 12 september 2012 van de vierde kamer van de Raad voor Vergunningsbetwistingen (hierna: RvVb).

*II. Verloop van de rechtspleging*

2.               Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking van 31 oktober 2012.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Tom De Waele heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 19 april 2013.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Griet Demuynck, die loco advocaten Ludo Ockier en Filip Rogge verschijnt voor de verzoekende partij, en adjunct-adviseur Axel Van Rie, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Tom De Waele heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

### *III. Feiten*

3. Het bestreden arrest verklaart het beroep van de verzoeker tot vernietiging van het besluit van 22 december 2011 van de verwerende partij ontvankelijk maar ongegrond, en legt de kosten van het beroep ten laste van de verzoeker.

4. Met het voor de RvVb bestreden besluit van 22 december 2011 verwerpt de verwerende partij het administratief beroep van de verzoeker tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Middelkerke van 9 augustus 2011 tot regularisatie “van het verbouwen van een vergunde schuur (met behoud van de oorspronkelijke functie)”.

### *IV. Regelmatigheid van de rechtspleging*

5. De verzoeker heeft een procedurestuk met de titel “verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord met laatste memorie”

ingediend. Het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State voorziet ná de kennisgeving van het auditorsverslag niet in de mogelijkheid om een laatste memorie neer te leggen. Wanneer de auditeur concludeert tot de verwerping van het cassatieberoep moet de verzoekende partij luidens artikel 18, § 1, van het cassatieprocedurebesluit, op straffe van de toewijzing van de afstand van geding, “vragen dat de procedure wordt voortgezet teneinde te worden gehoord”. Het auditorsverslag concludeert tot de verwerping van het beroep van de verzoeker. De laatste memorie van de verzoeker wordt dan ook uit de debatten geweerd. In het voormelde procedurestuk vraagt de verzoeker de voortzetting van de procedure en om gehoord te worden.

#### *V. Onderzoek van het enig cassatiemiddel*

##### *Uiteenzetting van het middel*

6. De verzoeker voert de schending aan van artikel 4.4.10, § 1, artikel 4.4.17, § 1, artikel 4.1.1, 6° en artikel 4.4.24 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO), en van artikel 149 van de Grondwet juncto 6 EVRM en van de motiveringsverplichting.

De verzoeker betoogt dat het bestreden arrest oordeelt dat het begrip ‘bestaand vergund gebouw’ moet beoordeeld worden op het ogenblik van de regularisatieaanvraag “ongeacht of vóór deze regularisatie-aanvraag reeds eerder met betrekking tot het betreffende gebouw een vergunningsaanvraag werd ingediend of een stedenbouwkundige vergunning werd afgeleverd” waardoor in de zaak van de verzoeker geen sprake meer kan zijn van een bestaande constructie “en aldus ook geen regularisatievergunning meer kan worden afgeleverd” aangezien “de herbouwwerken werd uitgevoerd vóór de regularisatie-aanvraag”.

In een eerste onderdeel besluit de verzoeker dat de RvVb “ten onrechte [heeft] gesteld dat verzoekende partij in cassatie de vroeger bestaande schuur heeft gesloopt en vervangen door een nieuwe constructie, en deze werken heeft uitgevoerd vóór het indienen van de betrokken aanvraag, zodat de

verwerende partij in cassatie terecht zou hebben kunnen vaststellen dat het gevraagde geen betrekking had op een ‘bestaande’ constructie” omdat de RvVb “volledig voorbij[gaat] aan het gegeven dat de ‘betrokken’ aanvraag geenszins de eerste vergunningsaanvraag in de zin van artikel 4.4.10 § 1, tweede lid VCRO betreft, en [...] geheel ten onrechte abstractie [maakt] van de eerste vergunningsaanvraag welke met de stedenbouwkundige vergunning van 04/10/2005 is ingewilligd geworden”.

In een tweede onderdeel besluit de verzoeker dat het bestreden arrest “ten onrechte [stelt] dat de [d]eputatie [...] kon stellen dat een beroep op artikel 4.4.17 § 1 VCRO, in combinatie met artikel 4.4.10 § 1 VCRO, in voorliggend geval op een legaliteitsbelemmering zou stuiten, hetgeen de regularisatie van de doorgevoerde herbouw van de vroegere schuur in kwestie zou verhinderen” omdat artikel 4.2.24 VCRO “in de mogelijkheid [voorziet] om achteraf te regulariseren wat in principe voor vergunning had in aanmerking kunnen komen” en “het loutere gegeven dat eerst werd verbouwd of herbouwd zonder voorafgaandelijke vergunning [...] er geenszins [kan] toe leiden dat de constructie als initieel onvergund dient te worden beschouwd en als zodanig niet meer kan worden geregulariseerd”.

### *Beoordeling*

7. De RvVb is een administratief rechtscollege als bedoeld in artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, waarop de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het motiveringsbeginsel, niet van toepassing is.

Artikel 149 van de Grondwet, in zoverre het bepaalt dat elk vonnis met redenen is omkleed, vermeldt een vormvereiste die onafscheidbaar is van de opdracht tot berechting van een geschil. De regel geldt voor elk rechtscollege.

8. In zoverre de verzoeker de schending aanvoert van artikel 4.1.1, 6° VCRO laat hij na uiteen te zetten op welke wijze deze bepaling wordt miskend.

9. De RvVb beslist tot de verwerping van het beroep van de verzoeker op grond van volgende overwegingen:

- de verzoeker heeft de vroeger bestaande schuur gesloopt en vervangen door een nieuwe constructie en heeft deze werken uitgevoerd vóór het indienen van de regularisatieaanvraag;
- het niet betwiste voorwerp van de met het bestreden besluit geweigerde aanvraag is de “regularisatie van het herbouwen van een zonevreemde constructie”;
- de voormelde aanvraag werd geweigerd “omdat de gevraagde regularisatie betrekking heeft op een niet bestaande constructie” en omdat “het gevraagde evenmin kan vergund worden op grond van artikel 4.4.20 VCRO”;
- artikel 4.4.17 VCRO heeft betrekking op bestaande zonevreemde constructies; uit de artikelen 4.4.10, 4.4.11 en 4.4.17 VCRO volgt dat een bestaande zonevreemde constructie slechts kan herbouwd worden op dezelfde plaats indien deze bestaande constructie hoofdzakelijk vergund en niet verkrot is op het ogenblik van de eerste vergunningsaanvraag;
- uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat met “bestaande constructie” in artikel 4.4.20, § 1 VCRO wordt bedoeld “de op het ogenblik van de betrokken vergunningsaanvraag bestaande constructies”;
- uit het voorgaande volgt dat in de bestreden beslissing terecht kon worden vastgesteld dat het gevraagde geen betrekking heeft op een “bestaande” constructie wat de vergunning belemmert op grond van artikel 4.4.17 VCRO;
- de verzoeker voert niet de schending aan van artikel 4.4.20 VCRO “en lijkt derhalve niet te betwisten dat het gevraagde niet kon vergund worden op grond van deze bepaling”;
- artikel 4.2.24 VCRO vormt geen afzonderlijke vergunningsgrond;
- de vaststelling in het bestreden besluit dat er een legitimeitsbelemmering bestaat om het gevraagde te vergunnen op grond van de vaststellingen dat het gevraagde geen betrekking heeft op een bestaande constructie en niet kan vergund worden op grond van artikel 4.4.20 VCRO, is een afdoende motief om de bestreden beslissing te dragen.

10. Artikel 4.2.24 VCRO (afdeling 2 Bepalingen, aan alle vergunningen gemeen van hoofdstuk II Vergunningsplicht van titel IV Vergunningenbeleid) definieert het begrip regularisatievergunning, bepaalt dat bij de beoordeling van het gevraagde de actuele regelgeving, stedenbouwkundige voorschriften en eventuele verkavelingsvoorschriften als uitgangspunt worden genomen en dat de regularisatievergunning wordt afgeleverd met inachtneming van de gebruikelijke beoordelingscriteria en conform de gebruikelijke vergunningsprocedure.

Artikel 4.4.10 § 1 VCRO bepaalt het toepassingsgebied (onderafdeling 1 van afdeling 2, hoofdstuk IV Afwijkingen van stedenbouwkundige voorschriften, van titel IV) van de basisrechten voor zonevreemde constructies (afdeling 2 van hoofdstuk III Beoordelingsgronden). Deze afdeling is van toepassing op vergunningsaanvragen die betrekking hebben op hoofdzakelijk vergunde en niet verkrotte zonevreemde constructies, met uitzondering van publiciteitsinrichtingen of uithangborden. Artikel 4.4.17 VCRO bepaalt de geldende regels voor het vergunnen van het “herbouwen op dezelfde plaats” van “bestaande zonevreemde constructies” (onderafdeling 2). Artikel 4.4.20 VCRO bepaalt de mogelijkheden “vermeld in onderafdeling 2” voor “recent afgebroken zonevreemde woningen of constructies” (onderafdeling 3).

11. Het eerste uitgangspunt van het middel is dat de artikelen 4.4.10, § 1 en 4.4.17 VCRO toelaten een vergunning te verlenen voor het herbouwen van een constructie die op het ogenblik van de vergunningsaanvraag niet meer bestaat.

Het tweede uitgangspunt van het middel is dat artikel 4.2.24 VCRO een afzonderlijke vergunnings- of beoordelingsgrond vormt.

Beide uitgangspunten falen naar recht.

12. Het middel wordt in al zijn onderdelen verworpen.

## **BESLISSING**

### **1. De Raad van State verworpt het cassatieberoep.**

**2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeven mei 2013, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

|                 |                  |
|-----------------|------------------|
| Johan Lust,     | kamervoorzitter, |
| Pierre Lefranc, | staatsraad,      |
| Jan Clement,    | staatsraad,      |
| bijgestaan door |                  |
| Astrid Truyens, | griffier.        |

**De griffier**

**De voorzitter**

**Astrid Truyens**

**Johan Lust**